

Vecani koncert

HNK Split

24. studenog 2017.

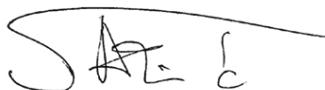
19.30

Dragi gosti!

Veliko umjetničko blago skriveno je u notnom zapisu. Poznavati takav zapis znači biti čuvar glazbenih remek-djela, a prenošenje toga znanja zalog je za budućnost.

Snažno vjerujem da glazba nudi sklad ljudskome životu i nosi bezvremensku poruku ljubavi.

Čini nemoguće stvari mogućima.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Josip Hatzea".

ravnateljica Glazbene škole Josipa Hatzea

90 godina Glazbene škole Josipa Hatzea

Institucionalno glazbeno obrazovanje u Splitu već 90 godina održava se u sklopu Gradske glazbene škole, danas poznate pod nazivom Glazbena škola Josipa Hatzea. Godine 1927. iz okrilja *Zvonimirove glazbene škole* izdvojile su se Jelka Karlovac i Mery Mayer-Žeželj koje su osnovale vlastitu violinističko-glasoviračku školu. Iduće godine ta je ustanova prerasla u *Gradsku glazbenu školu*, čije se djelovanje proteže u razdoblju od 1928. do 1941. Tada je to bila vjerojatno jedina redovna glazbena škola u Splitu i u cijeloj Primorskoj banovini koju je pomagala Općina, a odobrilo Ministarstvo prosvjete. U školskoj godini 1946./1947. Glazbena škola „uselila se“ u nove prostorije u Ulici I. Lučića-Lavčevića, gdje i danas dijelom radi, a u idućim godinama, uz stručnu glazbenu nastavu na odjelima, uvedena je i općeobrazovna nastava na razini srednjih škola. Osnovan

je i baletni studio, a od školske godine 1948./1949. ustalila se današnja struktura škole: šest razreda niže, dva pripremna (danas razredi za odrasle) i četiri razreda srednje škole s realizacijom nastavnog plana i programa koji je od 1949. do 1963. vrijedio za sve glazbene škole u Hrvatskoj. Prema tom programu zastupljeni su odjeli za klavir, gudačke i puhačke instrumente, pjevanje i teoretske predmete koji su postojali i ranije, s uvođenjem novih odjela za narodne i popularne instrumente (harmonika i gitara). Povećanjem broja odjela i učenika pokazala se potreba za prostornim proširenjem škole što je i omogućeno zahvaljujući inicijativi Školskoga odbora i pomoći Općine i Brodogradilišta Split. Godine 1959. započela je izgradnja nove školske zgrade, a 12. rujna 1965. godine škola je konačno dobila prostorije u novoizgrađenom dijelu uz dom Brodogradilišta u

Ulici graničara, gdje djeluje i danas na adresi Trg hrvatske bratske zajednice br. 3. S namjerom odavanja priznanja glazbeno-pedagoškom i skladateljskom radu svojeg sugrađanina, skladatelja Josipa Hatzea, koji je i odgojio generacije glazbenika, Skupština Općine Split na sjednici 2. srpnja 1964. donijela je odluku o odobrenju promjene naziva škole, koja se od tada naziva Muzička škola „Josip Hatze“ u Splitu. Kontinuirani razvoj osigurao je školi, njezinom osoblju i nastavnicima, kao i učenicima, zavidnu reputaciju u Hrvatskoj, ali i šire.

Danas Glazbena škola Josipa Hatzea izvodi glazbeni program za predškolski, osnovnoškolski i srednjoškolski uzrast, a osim u Splitu, djeluje u čak devet dislociranih odjela; u Postirama, Supetru i Bolu na otoku Braču, u Hvaru, Jelsi i Starome Gradu na Hvaru, na otoku Visu, u Kaštelima i u Trogiru. Osim obrazovanja djece i mladih, Glazbena škola Josipa Hatzea obogaćuje i pokreće kulturnu scenu Grada Splita, a radost muziciranja prenosi i na brojnim koncertima i natjecanjima diljem Hrvatske i Europe. Cilj škole je i poti-

canje mladih glazbenika na sudjelovanje u glazbenim natjecanjima pa se u Glazbenoj školi Josipa Hatzea već 22 godine održava Međunarodno natjecanje mladih glazbenika *Daleki akordi*. U posljednjem desetljeću Škola je i jedan od organizatora ciklusa *Umjetnost bez granica*, koji se od 2009. održava svake posljedne nedjelje u mjesecu u Galeriji Ivana Meštrovića. Uz to, Škola je producirala izvedbu barokne opere *Didona i Eneja* 2011. te praizvedbu mjuzikla *Roko, Roko, tatino oko* 2016. u HNK Split, kao i izvedbu na 57. Međunarodnom dječjem festivalu u Šibeniku 2017., gdje su po prvi put učenici neke škole samostalno izveli mjuzikl kao svirači, pjevači, plesači i glumci. Učenici škole suradnici su i sudionici brojnih koncertnih i opernih izvedbi u splitskom HNK, gdje je Škola uz suradnju splitskog HNK pokrenula i projekt *Filharmonija budućnosti*, u sklopu kojeg učenici sviraju uz profesionalne glazbenike kazališne kuće.

Škola je tu radi zaljubljenika u glazbu i onih koji žele uroniti u profesionalni glazbeni svijet, ali i zbog vas, dragi sugradani i publiko. Pratite našu strast, rast, trud

i rad, koje na brojnim koncertima želimo podijeliti s Vama! Sa željom da i dalje napredujemo i nadom da ćemo napokon dobiti jedinstveni prostor u Gradu Splitu, te da ćemo vratiti jedinstvo i bogatstvo glazbe

i plesa uvođenjem plesnog odjela za klasični balet i suvremeni ples, molimo vašu pomoć i podršku, jer:
Glazba daje dušu svemiru, krila umu, let mašti i život svemu što postoji. (Platon)

Karmen Štronić

magistra komunikologije i muzikologije

Dio teksta preuzet je iz članka *Glazbeno školstvo u Splitu: od Općinske glazbene škole (1867.) do Umjetničke akademije (1997.)* dr. muzikologije Ivane Tomić Ferić.

Program

~ J. Hatze ~

Pjesni ljuvene:

Ruze i lahor ~ Ljuven sanak

Djevojački zbor i Gudački orkestar Glazbene škole Josipa Hatzea

Dario Maleš, zborovodja

Dirigent: Jure Bučević

~ F. Parać ~

Muzika za gudače

Komorni orkestar

~ A. Vivaldi ~

Koncert za obou i violinu u B-duru, RV 548.

Allegro ~ Largo ~ Allegro

Sanja Milić, oboa - Valter Lovričević, violina

Komorni orkestar

Dirigent: Hari Zlodre

~ J. Haydn ~

Koncert za klavir i orkestar u D-duru, Hob. XVIII/ 11

Un poco adagio ~ Rondo all' Ungarese

Jadranka Garin, klavir

Komorni orkestar

Dirigent: Hari Zlodre

PAUZA

~ B. Papandopulo ~

Arioso e Danza

Mihovil Karuza, violončelo

Vesna Podrug, klavir

~ E. Elgar ~

***Romanca* za fagot i klavir, op. 62**

Žarko Perišić, fagot - Zoran Velić, klavir

~ A. Ginastera ~

Argentinski plesovi, op. 2

Danza del viejo boyero ~ Danza de la moza donosa ~ Danza del gaucho matrero

Vesna Podrug, klavir

~ G. Tudor ~

Četvrt - Tonski Valcer

Gordan Tudor, saksofon

~ J. Hatze ~

San za glas i klavir

Ante Jerkunica, bas - Jadranka Garin, klavir

~ G. Verdi ~

Arija Philipea iz opere ***Don Carlos***

Ante Jerkunica, bas

Simfonijski orkestar

Dirigent: Hari Zlodre

~ A. Grgin ~

Concertino za klarinet i orkestar

Željko Milić, klarinet

Simfonijski orkestar

Dirigent: Hari Zlodre

~ J. Gotovac ~

Simfonijsko kolo

Simfonijski orkestar

Dirigent: Hari Zlodre

Josip Hatze (1879. – 1959.)

prvi je skladatelj s Mediterana u hrvatskoj glazbi prve polovine prošloga stoljeća koji je u vokalnoj lirici dostigao vrhunac hrvatskog stvaralaštva na tom području, a njegove opere *Povratak* (1910.) te *Adel i Mara* (1932.) i danas se izvode na pozornicama Hrvatskih narodnih kazališta. U njegovom vokalnom opusu posebno mjesto pripada ciklusu ***Pjesni ljuvene***, satkanom od pet lirske minijature skladanih na stihove Rikarda Katalinića Jeretova, Hatzeova prijatelja i omiljenog pjesnika. Objavljene su u pojedinačnim svescima pod nazivom *Skladbe za dva ili tri glasa i glasovir između 1918. i 1923.* u Slavenskom izdavačkom zavodu (Edition Slave) u Beču, a sačuvane su i u izvođačkom sastavu za solo glas i glasovir, dok je skladatelj nacinio i inačicu za ženski zbor uz pratnju gudačkog orkestra. Ove lirske minijature, simetrična oblika i glatka stiha, posvećene su mladenaštvu i proljeću. „Nježnim je bojama prikazana razigrana ili zasanjana mladost, krhke nevine djevojčice u idealiziranoj proljetnoj prirodi, usred igre leptira, mirisa cvijeća i

šuštanja lahora. Ipak, podtekst te apoteoze proljetne radosti je misao o prolaznosti i kratkotrajnosti zanosa postojanja. Stihove Rikarda Katalinića Jeretova Hatze je nadahnuto ozvučio svojim osobnim i prepoznatljivim vokalnim izrazom obilježenim melodičnošću i preglednom formom (pretežito trodijelne dispozicije) u kojoj se zanimljivost i raznovrsnost ostvaruje malim, diskretnim odstupanjima od stroge periodičnosti i variranjem instrumentalne pratnje. Svaku od pet popjevaka prožima jedna osnovna glazbena ideja bez izrazitijeg kontrasta. Melodika je sad jednostavno silabička (*Smilje i bosilje*, *Proletna pjesma*), sad razvijenija i omekšana pulsom triola (*Nevin sanak*), sad lelujava u finoj igri binarskih skupina (***Ruže i lahor***). Najljepša je u pjesmi ***Ljuven sanak***, gdje se samo u notnom zapisu krije „sukob“ dvodijelnog i trodijelnog metra, dok se uistinu radi o triolama u instrumentalnoj pratnji koja pulsira ispod širokih lukova vokalnog sastava. Unutar okvira koji si je sam postavio, Hatze je ostvario nadahnute lirske minijature koje pripadaju

vrhuncima hrvatske komorne glazbe.“ (Koraljka Kos) Hatze je skladao je solo pjesmu *San* za glas i klavir na stihove hrvatskog književnika, kazališnog djelatnika i prevoditelja Milana Begovića. Pjesma serenadnog tipa donosi tipičnu Hatzeovsku razvijenu melodiju liniju u glasu pjevača, a tekst odiše dalmatinskim i kasnoromantičarskim motivima: palmama, suncem,

ljubomorom, leptirima, ljubavi prema djevojci raspuntenih plavih vlas te miješanjem sna i jave. Melodiju glasa prati razvijena klavirska dionica čija linija desne ruke „teče“ u šesnaestinkama 6/8 mjere započinjući u tempu *Allegretto tranquillo*, zatim središnji dio ubrava u *Piu mosso agitato*, vraćajući se na kraju početnom tempu.

Frano Parać (1948.)

skladatelj, glazbeni pedagog i akademik te sin poznatoga splitskoga skladatelja i zborovođe Ive Paraća. Glazbenu i skladateljsku karijeru započeo je u rock sastavu O’Hara, a zatim ju nastavio u Zlatnim akordima, za koje je aranžirao i pisao autorske skladbe primjerene glasovima njihovih vokalnih solistica Marcele Munger i Josipe Lisac, a upisom na Muzičku akademiju napušta i popularnu glazbu. Diplomirao je teoriju glazbe 1972. i kompoziciju 1975. u klasi prof. Stanka Horvata na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavao se na Studio di fonologia musicale della RAI u Milanu kod prof. Marina Zuccherija u području

elektroničke glazbe. Djelovao je kao nastavnik u Glazbenoj školi Blagoja Berse u Zagrebu, a zatim kao profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu gdje je u dva mandata obnašao dužnost dekana. Dobitnik je nagrada Sedam sekretara SKOJ-a (1975.) za skladbu *Ed é subito sera* za tri grupe pjevača i veliki simfoniski orkestar, Josip Slavenski (1979.) za skladbu *Collegium vocale* za šest pjevača, Nagrada HAZU (1993.) za skladbu *Missa Maruliana* za sopran, bariton, mješoviti zbor i orkestar, Nagrada Međugorje (1994.) za *Pacem* za mješoviti zbor i gudački orkestar, Porin (1993.) za skladbu *Sarabanda* za veliki simfoniski orkestar i Porin (1996.)

za Gudački kvartet. Ostvario je bogatu i plodnu suradnju s HNK Split skladajući glazbu za predstave poput *Golgote* M. Krleže, *Albatrosa* R. Marinkovića i *Strindbergovog Oca*, a u sklopu 49. *Splitskog ljeta* 2000. praizvedena je njegova opera *Judit*a, koju je napisao

prema istoimenom epu Marka Marulića u suradnji s Tonkom Maroevićem. U njegovom raznovrsnom opusu veliki broj djela namijenjen je gudačima, kao i ***Muzika za gudače*** skladana 1980. kada su je praizveli Zagrebački solisti u Hrvatskom glazbenom zavodu.

Antonio Vivaldi (1678. – 1741.)

jedan od najvećih baroknih majstora, djelovao je kao skladatelj, violinist, pedagog i svećenik. Pisao je opere, simfonije, sonate i koralnu glazbu, a najveći dio njegovog opusa pripada koncertima, kojih je skladao više od 500. Među njima 350 je namijenjeno solo instrumentu i gudačima, a oko 40 je napisao za dva instrumenta i gudače koji su se izmjenjivali u tada popularnoj concertino-ripieno formi. **Koncert za obou i violinu u B-duru, RV 548**, najvjerojatnije je skladan 1720-ih za djevojačko sirotište Ospedale della Pietà u Veneciji, gdje je Vivaldi radio ranih desetljeća 18. stoljeća. Originalno je skladan u tri stavka za violinu i obou uz gudački orkestar te *basso continuo ripieno*

namijenjen čembalu. Prvi stavak *Allegro* započinje robusnim *ritornellom* za ripieno u koji se naknadno uključuju solisti, nakon kojeg slijedi molska epizoda za concertino i ripieno, izmjenjujući, zatim, sekvence sa solistima, dok završetak stavka ponovno vraća ritornello. Središnji stavak, *Largo*, skladan je u molu. Glazbena ideja temelji se na epizodi prvog stavka s istaknutom melodijom dugog daha oboe koja nadilazi šesnaestinke u violini i jednostavnu koralnu pratnju *ripiena* u sicilijanskom ritmu. Završnim *Allegrom* u toničkom duru priziva se *gigue* u šestosminskoj mjeri koji „pleše“ između *ritornella* i živahnih epizoda za soliste.

Franz Joseph Haydn (1732. – 1809.)

austrijski je skladatelj koji je djelovao u razdoblju klasicizma. Zaslužan je za razvoj komorne glazbe, naročito klavirskog trija, a zaslužio je i epitete „otac simfonije i gudačkog kvarteta“. Većinu života radio je kao dvorski glazbenik plemičke obitelji Esterházy na njihovom čuvenom imanju. Iz „izolacije“ izlazi tek u zrelim godinama svog života, točnije 1971., kada prvi put odlazi u London. Bio je Mozartov mentor i prijatelj te Beethovenov učitelj. Haydn je skladao 12 klavirskih koncerata od kojih su četiri objavljena za njegova života, a među njima drugi po redu, **Klavirski koncert u D-duru, Hob. 18/11**, izdala je kuća Artaria

u Beču 1784., nakon čega su uslijedila izdanja u Parizu, Amsterdamu i Londonu. Koncert je skladan za solo klavir uz orkestar sastavljen od gudača, horna i oboe u tri stavka. *Un poco adagio* drugi je stavak skladan u A-duru, a donosi tipičnu razvijenu melodiju dugog daha u klavirskoj dionici koju prate ponavljajući tonovi teme za orkestar i soliste. Završni stavak *Rondo all' Ungherese* građen je na autentičnoj temi *Širi kolo* iz područja Dalmacije i Bosne. Temu navedenog kola Haydn koristi kao uvodnu temu, ali i u vrhuncu stavka kada je antifonalno izvode solist i orkestar u formi fanfara.

Boris Papandopulo (1906. – 1991.)

kao skladatelj se okušao u svladavanju najraznolijekih glazbenih oblika od vokalne minijature, preko komornih i instrumentalnih ostvarenja do simfonije, opere i oratorija. Kao iskonski i svestrani glaz-

benik, Papandopulo nije nikada napustio osnovno načelo svojega stvarateljskoga pristupa djelu: njegovo izgradivanje i konačno oblikovanje na temelju čiste glazbene supstancije. Njegov je opus moguće

okarakterizirati nekom vrstom sinteze svih važnijih novih glazbeno-svjetskih utjecaja s ritmičko-melodijsko-harmonijskim značajkama hrvatskoga narodnog melosa. Jedno od najcjelovitijih Papandopulovih ostvarenja u području komorne glazbe jest *Introduzione, arioso e danza* za violončelo i glasovir op. 78 skladana 1938., u redakciji Valtera Dešpalja objavljena pod naslovom *Rapsodia concertante*. Ovo je skladba jake refleksije, suočavajućih triju stavaka, no jedno-

stavnoga meditativnog luka koji se, slijedom jasnoće glazbene ideje i konciznosti u razradi građe, ne prekida. *Arioso* pruža pastoralnu sliku ocrtanu melodijskim pokretom u dionici violončela; meditacija je po sebi i unutarnje središte djela. *Danza* je sagradena skladom motoričnosti i karakterističnošću plesa, ni invencijom ne prelazeći izabranu zadanošću forme. Taj vedri i propošno papandopulovski sazdan stavak razvija prostor virtuoznih izvodilačkih zahtjeva.

Sir Edward Elgar (1857. – 1934.)

bio je jedan od najpoznatijih i najznačajnijih engleskih skladatelja u razdoblju kasnog romantizma. Za razliku od suvremenika, Elgar se nije nadahnjivao engleskim folklorom ni engleskom glazbenom prošlošću, nego se u stvaralaštву više oslanjao na vlastito glazbeno iskustvo i skladateljske uzore, posebice Schumanna, Brahmsa, Liszta, Wagnera i Richarda Straussa. Mnogi ga glazbeni znalci smatraju majstorom orkestracije, a njegova su djela i danas dijelom standardnoga progra-

ma uglednih svjetskih orkestara. Plemićki mu je naslov dodijeljen 1904., a dvadeset godina poslije i službeno je bio proglašen ravnateljem Kraljevske glazbe. Elgaru su skladateljsku slavu najviše prisrbile *Varijacije na originalnu temu* (Enigma-varijacije) i oratorij *Gerontijev san*. Posljednja večer svjetski poznatih ljetnih promenadnih koncerata ozbiljne glazbe The BBC Proms, koji se svake godine održavaju u londonskom Royal Albert Hallu, uvijek završava jednom od Elga-

rovih najpoznatijih skladbi – *Prigodnom i svečanom koračnicom*, op. 39, br. 1. **Romanca za fagot i klavir, op. 62** skladana je u d-molu 1909./10., a u originalu je napisana za orkestar, dok se izvodi i transkripcija za violončelo i orkestar, koju je također napisao Elgar. Skladana je za fagotista Londonskog simfonijskog

orquestra Edwina F. Jamesa, koji ju je prizveo 1911. u Herefordu pod dirigentskom palicom skladatelja. *Romanca* je skladana u periodu nastajanja dvaju najvećih Elgarovih djela, Koncerta za violinu i Druge simfonije, a za razliku od navedenih skladbi predstavlja kratko i nježno osmominsutno djelo.

Alberto Ginastera (1916. – 1983.)

argentinski je skladatelj koji je u svom izričaju koristio tradicijske glazbene uzorke komponirajući prvo kratke glazbene forme i suite, a zatim i veća glazbena djela kao što su Klavirska sonata br. 1 te gudački kvarteti. Bio je prijatelj s renomiranim skladateljima 20. st., poput A. Coplanda, a kao ravnatelj Latin American Centre for Advanced Musical Studies (Latinoamerički centar za napredne glazbene studije) suradivao je s Messiaenom, Nonom, Dallapiccolom i Xenakisom. Osim u rodnoj zemlji djelovao je u SAD-u i Europi, gdje je proveo posljednje godine života zbog političkih nesuglasica s Perónovom

vladom, ali i zbog kraha braka. Za **Tri argentinska plesa, op. 2** može se reći da su najprepoznatljivije i najizvođenije djelo argentinske literature. Ginastera ih je skladao u dvadesetim godinama u ranoj, nacionalističkoj stvaralačkoj fazi djelovanja. Inspiriran Bartókovim skladateljskim idiomom, koji se nalslao na stvaranje glazbe inspirirane tradicijom, i Ginastera je koristio melodije i ritmove karakteristične za tradicijsku glazbu svog podneblja. Prvi ples *Danza del viejo boyero*, posvećen skladatelju Pedru Saenzu, temelji se na ritmu plesa malambo, koji je namijenjen muškom plesaču koji treba pokazati

svoje tap-dancing sposobnosti. *Danza de la moza donosa* počinje nježno dramaturški se razvijajući u intenzivno i uzbudljivo djelo čiji kraj priziva početni ugodaj stavka, a Ginastera ga je posvetio Emiliji A. Stahlberg naslovivši ga *Ples tužne djevojke. Danza*

del gaucho matrero posvećen je pijanistu i glazbenom pedagogu Antoniju De Racu, a sličan je prvom stavku, koji kroz još furiozniji ritam donosi prepoznatljive melodijske ritmove (*beatove*) argentinske tradicijske glazbe.

Gordan Tudor (1980.)

hrvatski je skladatelj, saksofonist i pedagog rodom iz Splita. „Nadahnuti četverominutni *Quarter Tone Waltz*, nastao 2010., podsjeća na živopisni kulinarski pripravak koji je, da postane ukusnijim, autor-kuhar dosjetljivo posuo mrvicama četvrttonskih mirodija. Taj najzaigraniji i najradosniji uradak na ovome nosaču zvuka, pun šarenih, među sobom nadigravajućih iznenadenja i previranja, zaleta i zastoja, kikota i grcanja, bljeskova i mrgođenja, šale i zbilje, zvukovnih poskoka i čučnjeva, kao da se odazivlje bezočno duhovitim dozivima iz pedesetih godina prošlog sto-

ljeća. Ovaj Tudorov hit vješto zaobilazi superozbiljno turobni francuski akademski stil, a modernijim sredstvima istražuje onu drugu, šarmersku i zabavljajućku, širu i ljudskiju, nizozemsko-američku stranu saksofonskog glasanja, u ovom slučaju valceriranja koje namjerno, unatoč svim svojim zaletima i huncutrijama, gotovo nikada doslovno ne propleše. Jedini je relativno konvencionalni trenutak toga postignuća njegov sretno i zadovoljno nacereni završni ton.“ (Dubravko Detoni, pijanist i skladatelj u recenziji nosača zvuka)

Giuseppe Verdi (1813. – 1901.)

prvi je nacionalni talijanski skladatelj. Istakao se kao operni skladatelj čija su se djela do danas zadržala na repertoaru kazališnih kuća diljem svijeta. Verdi započinje skladateljsku karijeru s operama buffama *Oberto i Lažni Stanisalv*, a zatim sklada operu seriju čija su libreta temeljena na djelima svjetske književnosti (Shakespeare, Schiller, itd.). Operu je koristio i kao sredstvo borbe za *risorgimento*, pokret ujedinjenja Italije, a poklik „Viva Verdi“, koji je korišten u tadašnje vijeme, označavao je i krilaticu „Viva Vittorio Emanuele re d’Italia“ (Živio Vittorio Emanuele, kralj Italije). U njegove najizvođenije opere ubrajaju se *Nabucco* (*Nabucodonosor*), *Aida*, *Traviata* i *Don Carlos*. **Don Carlos** je grand opera u pet činova nastala

na libretu Joseph Méryja i Camille du Loclea, koji se temelji na istoimenoj drami Friedricha Schillera. Radnja opere donosi sukobe u životu asturijskog princa Carlosa (1545. – 1568.) koji je bio zaručen s Elisabeth Valois. Kao dio mirovnih sporazuma između kuće Habsburgovaca u talijanskim ratovima (1551. – 1559.), Elisabeth Valois trebala se udati za Carlosovog oca, Filipa II od Španjolske. Opera je nastala na narudžbu pariške opere Théâtre Impérial de l’Opéra (Paris Opera), gdje je i pravljena 11. ožujka 1867. U *Ariji Philipea* također se može primjetiti Verdijevo napuštanje ispraznog *bel canta*, a ritmične, čvrste linije, lišene Rossinijevih ornamentiranja, predstavljaju brobenost njegova vremena.

Ante Grgin (1945.)

klarinjetist i skladatelj rodom iz Kaštel Novog, djelovao je kao prvi klarinetist Beogradske filharmonije te redovni profesor Fakulteta muzičke umjetnosti u Beogradu. Pohadao je Glazbenu školu Josipa Hatzea, gdje je prvo učio klavir kod Nade Perićić, a zatim klarinet kod Josipa Biskupovića. Studirao je u Beogradu kod Bruna Bruna. Skladao je velik broj djela za klavir, violinu, violu, flautu, klarinet, saksofon, trubu i rog. Njegove skladbe karakterizira tendencija prema slobodnim formama, stil *jazz* simfonije, evergreenske harmonije, ritam temeljen na tradicijskoj glazbi Balkana te izrazita melodioznost. Brojni istaknuti glazbenici praizvodili su njegova djela, uključujući Irenu Grafenauer i Matu Bekavca. Kako je nastao *Concer-*

tino za klarinet i orkestar, objasnio je sam skladatelj: „Mi, studenti klarineta na Muzičkoj akademiji u Beogradu, oduševljivali smo se koncertom klarinetista Artieja Shawa. Sviranje klavira potaklo me da 1966. i sam nešto napišem. Izbor je pao na *Concertino* za klarinet. Mnoge kolege su mi govorile: „Što ćeš ti? Što se mijеšаš u posao kompozitora?“. *Concertinio* sam pisao u studentskom domu *Patris Lumumba*, na 7. katu, i to bez klavira. Klavirsku dionicu sam provjeravao kada bih došao na Akademiju. *Concertino* sam prvo orkestrirao za Big-bend, ali glazbenici to nisu mogli odsvirati. Vjerovatno zato što sam aranžman pisao dosta klasično. Došao sam na ideju da to djelo aranžiram za simfonijski orkestar.“

Jakov Gotovac (1895. – 1982.)

bio je skladatelj i dirigent. Glazbu je počeo učiti svirajući violončelo, a zatim pjevajući u raznim pjevačkim društvima. Privatno je učio kontrapunkt kod V. Rosenberga-Ružića, a potkraj rata počinje surađivati s J. Hatzeom koji ga je poučavao kompoziciju. Njegovu prvu skladbu *Tantum ergo* za 4 glasa izveo je u Splitu novootemljeni muški zbor *Lisinski*, čiji je Gotovac bio član. Djelovao je kao izvjestitelj časopisa *Sv. Cecilia*, član odbora i dramaturg amaterskoga Hrvatskoga kazališnog društva za Dalmaciju, splitski povjerenik Hrvatske filharmonije iz Zagreba, član artističkog odbora Splitske filharmonije te kao voditelj glazbene sekcije Sokolskog društva u Šibeniku, koja je njegovim nastojanjem osamostaljena i reorganizirana u Filharmonijsko društvo s mješovitim zborom i orkestrom. U Zagrebu je djelovao u HNK kao operni korepetitor i ravnatelj scenske glazbe, zatim kao operetni i baletni dirigent, a potom kao operni dirigent sve do umirovljenja 1958., a od 1943. i kao

direktor Opere. Istodobno je po dolasku u Zagreb postao zborovodom akademskoga pjevačkog društva *Mladost* 1930. sjedinjenoga u *Mladost-Balkan* s kojim je nastupao u domovini i po europskim zemljama. Bio je redoviti član JAZU te počasni član HNK u Zagrebu. Dobitnik je, između ostalog, nagrade Vladimir Nazor i Nagrade AVNOJ-a za životno djelo. Kazalištu je pristupio skladajući scensku glazbu za Gundulićevu pastirsku igru *Dubravka*, a 1930. dovršio je prvu od svojih osam opera, romantičnu narodnu operu *Morana*. Od 1933. do 1935. skladao je, prema narodnoj priči, komičnu operu *Ero s onoga svijeta* koja se i danas izvodi na daskama HNK. Gotovčeve orkestralne skladbe programnoga su karaktera, sadržajno i motivički temeljene na narodnoj baštini. Prva i ujedno najbolja, ***Simfonijsko kolo*** (1926.), djelo je oštре, živahne plesne ritmike, snažnih kontrasta i bujne orkestracije. *Simfonijsko kolo* doživjelo je i koreografsku postavu te je ostalo do danas jedno od najizvođenijih Gotovčevih djela.

Djevojački zbor Glazbene škole Josipa Hatzea

djeluje više od 40 godina, a posljednjih dvadesetak godina vodi ga prof. Dario Maleš. Pod njegovim vodstvom zbor je ostvario uspješne rezultate na državnim natjecanjima: prve nagrade na Državnim natjecanjima HDGPP-a (1996. u Rijeci, 2006. i 2008. u Varaždinu, 2012. i 2014. u Primoštenu) te je bio absolutni pobjednik u svim kategorijama zborskog natjecanja 2006., 2008., 2012. te 2014. godine. Na *Glazbenim svečanostima hrvatske mlađeži* u Varaždinu 2003. Djevojački zbor je osvojio prvu nagradu u kategoriji s najvišim brojem bodova na natjecanju, nagradu za najbolju izvedbu skladbe domaćeg autora i nagradu za najbolju izvedbu zadane skladbe. Zbor prema potrebi djeluje i kao mješoviti zbor, a ostvario je i brojne surad-

nje s profesionalnim ansamblima poput komornog orkestra HNK u sklopu *Korizmenog koncerta* u HNK Split 1997., splitskog komornog orkestra 1999., te u sklopu projekta *Filharmonija budućnosti* 2015., 2016. i 2017. s orkestrom i zborom HNK Split. Od značajnijih nastupa zbara ističe se onaj u Barceloni 1998. u sklopu *Festivala ansambala glazbenih škola Europe*, zatim nastup u Sarajevu 2007. u sklopu obilježavanja *Dana hrvatske kulture u Bosni i Hercegovini*, koncert u Luzernu (Švicarska) 2009., u HGZ-u povodom obilježavanja obljetnice rođenja Josipa Hatzea 2009. te u Stuttgartu 2016. Zbor je sudjelovao i u izvedbi opere *Didona i Eneja* H. Purcella 2011. u splitskom HNK te u Klovićevim dvorima u Zagrebu.

Gudački orkestar Glazbene škole Josipa Hatzea

u 2017. godini proglašen je najboljim školskim orkestrom Republike Hrvatske. Tijekom školske godine, orkestar nastupa na raznim školskim produkcijama, festivalima i koncertima u Splitu te diljem Hrvatske. Jedan od zapaženijih projekata na kojemu redovito sudjeluju članovi orkestra je ciklus koncerata *Filharmonija budućnosti*.

Svakoga svibnja već četiri godine zaredom Simfonijski orkestar HNK Split primi u svoje redove učenički orkestar te održe zajednički koncert. Orkestar je ostvario zapažene nastupe i u inozemstvu, poput koncerata u Stuttgartu (2016.) i u Madridu (2017.). Djeluje pod vodstvom Jure Bučevića, dirigenta i profesora violine.

Jure Bučević

violinist i dirigent rođen je u Splitu gdje je završio osnovno i srednje glazbeno obrazovanje u Glazbenoj školi Josipa Hatzea. Nakon završetka studija violine na Umjetničkoj akademiji u Splitu u klasi prof. O. Andrusenka, zapošljava se u Glazbenoj školi Josipa Hatzea kao profesor violine i dirigent orkestra srednje škole s kojim bilježi značajne nastupe u zemlji i inozemstvu. Dugogodišnje iskustvo stekao je kao violinist u Operi Hrvatskog narodnog kazališta u Splitu, a 2013. godine upisuje studij orkestralnog dirigiranja na Muzičkoj akademiji u Sarajevu u klasi profesora O. Bomoštara. Prvi javni dirigentski nastup s profesionalnim

orkestrom ostvario je u sklopu koncerta *Filharmonija budućnosti* u HNK Split, a potom je u dirigirao i dječjim mjuziklom *Roko, Roko, tatino oko* s kojim je nastupao i u sklopu 57. Međunarodnog dječjeg festivala u Šibeniku. U veljači 2017. godine, pod pokroviteljstvom Fonda Lovro i Lilly Matačić, sa zapaženim uspjehom ravna Dubrovačkim simfonijskim orkestrom u sklopu Međunarodnog seminara pod vodstvom uglednog profesora C. Mettersa. Na natjecanju učenika i studenata glazbenih škola i akademija Republike Hrvatske, s orkestrom Glazbene škole Josipa Hatzea osvaja prvu nagradu te dirigira na završnom koncertu održanom u dvorani Blagoja Berse u Zagrebu, a nedugo zatim dobiva i Oskara znanja od Agencije za odgoj i obrazovanje. Studij dirigiranja završio je 2017. ravnajući koncertom Sarajevske filharmonije, nakon čega je, na poziv ravnatelja Opere Hrvatskoga narodnog kazališta u Osijeku, asistirao i dirigirao operetom *Bajadera* E. Kalmana.

Dario Maleš

zborovoda je i profesor teorijskih predmeta. U Splitu je maturirao na teorijskom odjelu Glazbene škole Josipa Hatzea, a diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu na Odsjeku za glazbenu teoriju. Od 1991. zaposlen je kao nastavnik teorijskih predmeta i voditelj Djevo-

jačkog zbora u Glazbenoj školi Josipa Hatzea u Splitu. Godine 2009. napredovao je u zvanje prof. mentora, a 2014. promoviran je u zvanje prof. savjetnika. S Djevojačkim zborom sudjelovao je na koncertima u zemlji i inozemstvu te na državnim natjecanjima na kojima su osvojili brojne nagrade. Od 2005. član je prosudbenog povjerenstva na Glazbenim svečanostima hrvatske mladeži u Varaždinu. Dobitnik je godišnje nagrade Hrvatskog društva glazbenih i plesnih pedagoga za 2015. godinu. Od 2003. predavač je harmonije i polifonije na Umjetničkoj akademiji u Sveučilištu Splitu.

Sanja Milić

oboistica je i profesorica oboe. Glazbenu školu Josipa Hatzea završila je u klasi I. Oreba, a diplomirala u klasi prof. Lj. Petruševskog na Fakultetu muzičkih umjetnosti u Beogradu. Tijekom školovanja, kao i studija, osvajala je prve nagrade na državnim natjecanjima u bivšoj Jugoslaviji (Zagreb, Ljubljana, Beograd, Sarajevo). Nakon završene akademije počinje raditi kao solistica i prva oboistica orkestra Opere HNK

Split, a od 2014. svira i engleski rog. Kao prva oboistica također je suradivala sa Zagrebačkom filharmonijom, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom, te Splitskim, Zadarskim i Varaždinskim komornim orkestrom. Pored toga nastupa solistički, a često uz Zadarski i Splitski komorni orkestar te kao članica raznovrsnih komornih ansambala. Osim u Hrvatskoj, solistički je nastupala u Austriji, Francuskoj i Njemačkoj. Od 1997. do danas bavi se i pedagoškim radom; u Glazbenoj školi Josipa Hatzea profesorica je oboe i komorne glazbe. Hrvatsko društvo glazbenih i plesnih pedagoga dodijelilo joj je 2016. Gođišnju nagradu za uspješno djelovanje u području glazbenog obrazovanja i kulture.

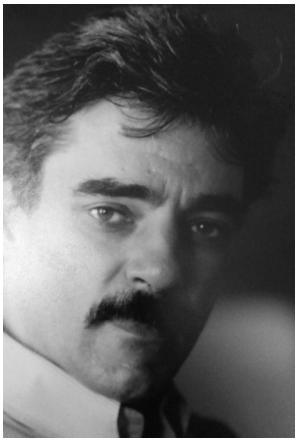
Valter Lovričević

violinist je i koncertni majstor Orkestra splitskog HNK. Nakon završene srednje Glazbene škole Josipa Hatzea, gdje je učio violinu u klasi prof. J. Škunce, školovao se na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. K. Petrović. Djelovao je kao zamjenik koncertnog majstora orkestra HNK Split, a potom i kao koncert majstor istog kao i komornog orkestra HNK Split. Nakon položene audicije, 1989. odlazi u Sevillu (Španjolska) gdje je djelovao kao član Kraljevskog Sim-

ponijskog i komornog orkestra. Nakon osam godina, vraća se u Split i zapošljava kao nastavnik u Glazbenoj školi Josipa Hatzea, gdje njegovi đaci osvajaju brojne nagrade. Osnivanjem Splitskog komornog orkestra, koji djeluje pod umjetničkim vodstvom Pavla Dešpalja, postaje koncertni majstor navedenog orkestra. Tijekom njegova postojanja održao je brojne uspješne koncerete na kojima je nastupao i kao solist. S radom u splitskom HNK nastavlja 2011. kao koncertni majstor opernog orkestra. Na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu djeluje kao vanjski suradnik, tj. docent za kolegije Orkestralne dionice i Komorna glazba. Član je Splitskog gudačkog kvarteta od njegovog osnutka, a nastupa kao prva violina.

Hari Zlodre

djeluje kao „*šef-dirigent*“ Opere. Gostovanja kao dirigent ostvario je u Rumunjskoj, Bosni i Hercegovini, Sloveniji i Italiji te u mjuzickima nastalim u suradnji Dovera (Engleska), splitskog HNK i 1. gimnazije iz Splita. Djelovao je i kao stalni gost-dirigent orkestra Hrvatske ratne mornarice, a među brojnim dirigentskim nastupima ističe se praizvedba opere *Judita F. Paraća* 2001. kada je gostovao sa splitskom operom na *Muzičkom biennalu Zagreb*, nakon čega je produkcija

nakon završetka Glazbene škole Josipa Hatzea, diplomirao je dirigiranje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 1993. u klasi prof. I. Gjadrova. Od prosinca 1992. zaposlen je u HNK Split kao zborovođa i dirigent, gdje je dirigirao brojnim koncertnim, opernim i baletnim izvedbama, a od 2009.

nagrada *Porinom*. Od 2000. do 2006. godine ravnatelj je opere HNK u Splitu i glazbenog programa *Split-skog ljeta*, a u istom razdoblju organizira koncertnu sezonu nazvanu *Glazbeni ponedjeljak* u sklopu koje su gostovali hrvatski i inozemni solisti i ansamblji. Sa skladateljem M. Krstičevićem osnovao je *Project Splithesis* čija je osnovna djelatnost isključivo praizvođenje hrvatskih skladatelja. Osnivač je i udruge *Glazbeni laboratorij-Split*, koja je u koprodukciji s HNK Split postavila Brittenovu operu za djecu *Mali dimnjačar* u koju, uz djecu soliste iz glazbenih škola Splita i okoline, uključuje i djecu iz doma Maestral kao i djecu s Downovim sindromom. U rujnu 1996. godine izabran je za asistenta, a kasnije i predavača na područnom odjeljenju zagrebačke Muzičke akademije u Splitu, a ostaje predavač i na novoosnovanoj Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu, gdje od 2010. radi u zvanju izvanrednog profesora. Pri Hrvatskom saboru kulture stalni je selektor na svim smotrama puhačkih orkestara južne Hrvatske te redovito održava tečajeve dirigiranja za voditelje svih orkestara.

Jadranka Garin

pijanistica je rođena u Čileu. U Splitu živi od 1974. godine. Glazbenu školu Josipa Hatzea završila je u klasi prof. G. Lentić. Diplomirala je klavir na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 1986., a 1990. završila je postdiplomski studij u klasi prof. Vladimira Krpana. Na daljnje oblikovanje njene glazbene osobnosti utjecali su pijanistički seminari prof. Rudolfa Kehrera, prof. Vladimira Krpana, prof. Arba Valdme, kao i seminari prof. Tonka Ninića

(violina) i prof. Aurele Nicoleta (flauta) koji su probudili njezin interes za komornu glazbu. Kao solistica i članica različitih komornih sastava održala je brojne koncerte u gotovo svim važnijim glazbenim središtima Hrvatske (Split, Zagreb, Zadar, Osijek, Varaždin, Rijeka) te u najznačajnijim koncertnim i kazališnim prostorima (HNK Split, HGZ, Crkva sv. Donata, itd.). Osim koncertne djelatnosti, kontinuirano djeluje kao klavirski pedagog: od 1987. do 2003. kao nastavnik klavira i korepetitoru GŠ Josipa Hatzea u Splitu, a od 2003. do danas kao stalni docent na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Od 2008. je gostujući profesor klavira na Fakultetu u Mostaru, a od 2012. redovito održava ljetne klavirske seminare u organizaciji Ljetne škole Kaštela.

Mihovil Karuza

maturirao je violončelo 1992. u Glazbenoj školi Josipa Hatzea u klasi prof. V. Lukasa, 1996. diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. V. Dešpalja, a magistrirao 2004. na Pennsylvania State University u klasi prof. K. Cook. Od 1997. do 2000. godine djelovao je kao stalni član orkestra Zagrebačke filharmonije, a zatim je dvije godine djelovao kao solo-violončelist orkestra HNK u Splitu i prvi violončelist Splitskog komornog orkeстра. Od 2002. do 2004. godine djelovao je kao solo-violončelist Simfonijskog orkestra Altoon i Orkestra Pennsylvania Centre, a povratkom u Hrvatsku ponovno preuzima mjesto solo-violon-

čelista orkestra HNK u Splitu, Zadarskog komornog orkestra i gostujućeg člana Zagrebačkih solista. Snimao je za HRT i RTV Slovenije, a pedagoški rad ostvario je kao asistent na Pennsylvania State University, kao profesor na glazbenim školama „Lovro pl. Matačić“ u Omišu i Josipa Hatzea u Splitu, održavajući majstorske tečajeve u Hrvatskoj i inozemstvu te na Umjetničkoj akademiji u Splitu, gdje trenutno predaje u zvanju docenta. Njeguje koncertantnu karijeru nastupajući uz Hrvatski komorni orkestar, Splitski komorni orkestar, Zadarski komorni orkestar, Simfonijski puhački orkestar HV-a, Simfonijski orkestar HNK Split, Mostarski simfonijski orkestar i druge te održavajući recitale u Hrvatskoj i inozemstvu (Slovenija, Italija, Austrija, Francuska, SAD). Nastupao je pod vodstvom cijenjenih dirigentata, poput P. Dešpalja, M. Tarbuka, D. Sremeca, T. Ninića, B. Šipuša, T. Fačinija i drugih.

Vesna Podrug

pijanistica je koja se školovala u Splitu u klasi prof. G. Lentić te u Beču na Hochschule für Musik u klasi prof. P. Badura-Skoda i prof. G. Eberta, gdje je i magistrirala. Bila je stipendistica Pogorelićevog Fonda za mlade glazbenike i Austrijskog ministarstva za znanost i obrazovanje. Nastupala je kao solistica i komorna glazbenica na brojnim europskim koncertnim pozornicama u Austriji, Engleskoj, Irskoj, Turskoj, Italiji, Njemačkoj, Hrvatskoj, Finskoj, Francuskoj i Španjolskoj. Među nastupima posebno se izdvajaju koncerti u Musikvereinu, Konzerthausu i Staatsoperi u Beču,

zatim na Konzervatoriju Verdi u Milanu, Dvorani Vatroslav Lisinski i na Dubrovačkim ljetnim igramama u suradnji s poznatim solistima, poput D. Graves, H. He, M. Kugel, Gerard Causse, W. Kossjanenko, K.-H. Schütz, Gudačkim kvartet Tartini te s orkestrom Bečke državne opere. Pored pedagoške djelatnosti na bečkom Sveučilištu (Wiener Volkshochschule), gdje je vodila klavirsku klasu od 1992. do 1995., predavala je i na brojnim ljetnim seminarima. Od 1998. do 2007. bila je zaposlena kao korepetitor bečke Državne opeре. S violistom V. Kossjanenkom 1999. je snimila nosač zvuka *Music for Viola* za bečki Extraplatte. The Strad Magazine London izabrao je 2002. njezin kompaktni disk *In Memoriam Shostakovich*, kojeg je ostvarila s M. Kugelom, za Recital Disc Strad Selection. Od 2008. godine radi kao docentica za glasovir na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu.

Žarko Perišić

završio je Glazbenu školu Josipa Hatzea, diplomirao fagot na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. M. Kobetića, a potom se usavršava u Salzburgu na Visokoj školi za glazbu Mozarteum u klasi prof. M. Turkovića i prof. R. Gallera.

Tijekom studija osvaja brojne nagrade na solističkim i komornim natjecanjima; surađuje s brojnim orkestrima te komornim ansamblima diljem Europe i svijeta na mjestu solo-fagotista (Izraelski radio orkestar, Izraelski komorni orkestar, Simfonijski orkestar Tel Aviva, Jeruzalemski simfonijski orkestar, Salzburška komorna filharmonija i dr.). Od 1997. godine predaje fagot na Akademiji umjetnosti u Novom Sadu, surađuje s Vojvođanskim simfoničarima kao solo-fa-

gotist, osniva ansambl Synergia 5 te održava brojne solističke i komorne koncerete. Svirao je s brojnim europskim komornim ansamblima i orkestrima, sudjelovao je na festivalu u Villarsu (Švicarska), Straussovim danima, Muzičkom biennalu Zagreb te surađuje s brojnim istaknutim umjetnicima. Od 2004. predaje fagot na Muzičkoj akademiji u Zagrebu te djeluje kao solo fagotist Simfonijskog orkestra HRT-a s kojim održava i solističke koncerete. Predavao je na Muzičkoj akademiji u Sarajevu od 2011. do 2016. Član je ansambla za novu glazbu Cantus, Zagrebačkog puhačkog trija, Zagrebačkog puhačkog ansambla, dua Pfagottiano i Trija Jongen. U Salzburgu je stalni član ÖENM ansambla za suvremenu glazbu gdje djeluje kao fagotist i dirigent. Surađuje s puhačkim kvintetom Ventus (Salzburg) na Hagen Open festivalu, s ansamblima Klangforum (Beč), Cameratom Salzburg te u brojnim koncertima diljem Europe s renomiranim dirigentima i solistima.

Zoran Velić

diplomirao je klavir 2008. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. D. Stanettija i gostujućeg profesora K. H. Kammerlinga, kod kojeg je 2009. završio i postdiplomski studij na Mozarteumu u Salzburgu. U Splitu je učio klavir u klasi prof. Kosovke Čudine u Glazbenoj školi Josipa Hatzea i već tada je osvojio brojne nagrade: dvostruki je laureat natjecanja *Daleki akordi*, pobjednik državnih natjecanja solo pijanista (Sisak i Dubrovnik), a zajedno s Marinom Limićem pobjedio je i na natjecanju klavirskih dua (Vinkovci). Pobjednik je i na Međunarodnom natjecanju Zlatko Grgošević (Zagreb) i apsolutni je pobjednik Međunarodnog natjecanja *Etide i skale* (Zagreb), prvona-

gradeni je na Državnom natjecanju u Dubrovniku te je dobitnik Yamaha nagrade na Akademiji u Zagrebu. Od brojnih koncertnih nastupa ističu se koncerti u HGZ-u, Maloj dvorani Vatroslava Lisinskog, Matici Hrvatskoj, splitskom HNK, Galeriji Meštrović, Osijsku na memorijalu Darko Lukić, na Donatskim večerima u Zadru, Samoborskoj glazbenoj jeseni, itd. Nastupao je sa Splitskim komornim orkestrom pod ravnjanjem Ivana Repušića, zatim sa Zagrebačkom filharmonijom pod ravnjanjem Vjekoslava Šuteja te sa Simfonijskim orkestrom HRT-a pod ravnjanjem Tomislava Fačinija, dok je kao solist nastupio i uz Zagrebačke soliste. Usavršavao se na seminarima eminentnih pedagoga (K. Bogina, V. Krpana, D. Tirkvice, A. Valdme, K. Gekića, D. Cikojevića, I. Kordić, C. Stanczyka). Član je udruge Mladih akademskih glazbenika, a zaposlen je na Muzičkoj akademiji u Splitu kao umjetnički suradnik pri pjevačkom odjeku.

Gordan Tudor

hrvatski je skladatelj, saksofonist i pedagog. Školovalo se u Splitu (D. Colić), Zagrebu (D. Sremec), Amsterdamu (A. Bornkamp) i Parizu (C. Delangle). Često održava majstorske seminare u Hrvatskoj i inozemstvu te je redoviti član ocjenjivačkih sudova na međunarodnim glazbenim natjecanjima. Kao reproduktivni umjetnik prazveo je tridesetak skladbi hrvatskih i stranih autora, a kao skladatelj okušao se u raznim žanrovima i kombinacijama instrumenata. U izdanju *Cantusa* i *Croatia Recordsa* objavio je nosače zvuka s Triom Gig, Kvartetom Papandopulo te autorski disk s njegovim

djelima, dok su njegove skladbe objavljivane i na kompilacijskim nosačima zvuka u izvedbi drugih izvođača. Višestruki je pobjednik državnih i međunarodnih natjecanja saksofonista i skladatelja te dobitnik najviših umjetničkih te diskografskih nagrada. Pedagoški rad ostvario je kao profesor saksofona u GŠ Josipa Hatze u Splitu te kao gostujući profesor saksofona na Muzičkoj akademiji u Novom Sadu, a trenutno vodi međunarodnu klasu saksofona na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Nastupao je po čitavoj Europi i Sjevernoj Americi u raznim komornim sastavima (duo, trio, kvartet, solo+elektronika) te kao solist s mnogim orkestrima, a djeluje kao saksofonist Papandopulo kvarteta te sopran saksofonist Trija GIG. Umjetnički je direktor festivala *Dani Nove Glazbe* u Splitu u sklopu kojeg jednom godišnje ugošćuje eminentne glazbenike iz cijelog svijeta.

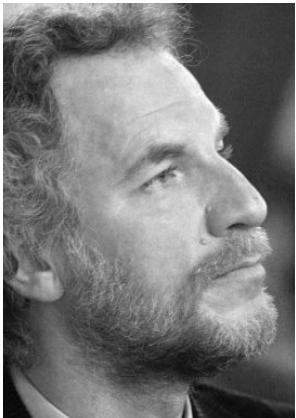
Ante Jerkunica

bas rodom iz Splita, prve glazbene poduke usvojio je u Glazbenoj školi Josipa Hatzea. Pjevanje je diplomirao na Visokoj školi za glazbenu umjetnost „Ino Mirković“ u Lovranu. Od 2003. do 2006. u HNK Split nastupa kao Oroveso u operi *Norma*, Raimondo u operi *Lucia die Lammermoor*, Wurm u *Luisi Miller*, Gremin u operi *Evgenij Onegin* te Grand Inquisitore u *Don Carlu*. Internacionalnu karijeru započeo je 2006. kao solist Deutsche Opere u Berlinu, čiji je član i danas. Redovito gostuje u opernim kućama Europe i svijeta, poput Paris Bastille, Liceu Barcelona, Teatro Real Madrid, Bayerische Staatsoper München, Salzburškog festivala, Montpellier festivala, Amsterdam, Teatro Colon Buenos Aires, Royal Albert Hall London, Vlaamse Antwerpen, Lisabon Gulbenkian, La Monnaie Brussel, u operama Köln, Hamburg, Lyon,

Bilbao te kuća u Šangaju i Seattleu. U tim opernim kućama, između ostalog, pjevao je Hovanskog u *Hovansčini*, Gremina u *Evgenij Onjegin*, Alvisa u *La Giocondi*, Landgrafa u *Hermannu*, zatim u operi *Tannhäuser*, kao Daland u *Ukletom Holandezu*, Fafner u *Rajnjom zlatu*, Hunding u operi *Walküre*, Fafner u *Siegfriedu*, Raimondo u operi *Lucia die Lammermoor*, Basilio u *Seviljskom brijaču*, Sarastro u *Čarobnoj fruli*, Marcel u *Žadnicima*, Banco u *Macbethu*, Veliki Inkvizitor u operi *Don Carlo*, Cardinal de Brogni u *La Žuve*, König Marke u *Tristanu i Isoldi*, Pimen u *B. Godunovu*, Baldassare u *La Favorita* te Vodnika u operi *Rusalka*. Njegov koncertni repertoar uključuje Verdijev i Mozartov *Requiem*, Beethovenovu *Missae Solemnis*, Dvořákov *Stabat Mater*, Haydenov *Žahreszeiten* itd. Budući angažmani ga vode natrag u Operu Köln gdje će nastupiti kao Mojsije u Rossinijevoj operi *Mojsije u Egiptu*, zatim kao Modrobradi u Bartókovom *Dvorcu Modrobradog*, u Barcelonu (Liceu Opera) gdje će utjeloviti Baldassarea u *La Favorita* te u New York Metropolitan Opera gdje će debitirati kao Veliki Inkvizitor u Prokofjevovoj operi *Ognjeni anđel* u sezoni 2019./2020.

Željko Milić

srednju školu završio je kod profesora Vladimira Svilovića, klarinet u Glazbenoj školi Josipa Hatzea, a diplomirao je u klasi profesora Milenka Stefanovića na Fakultetu muzičke umjetnosti u Beogradu. U tom razdoblju na državnim natjecanjima osvaja brojne prve nagrade, višestruko ocijenjen najvišim brojem bodova. Na natjecanju u Skoplju (1977.) proglašen je za najboljeg duhača bivše Jugoslavije. Za vrijeme studija također uspješno je debitirao na nastupu (1981.) uz Beogradsku filharmoniju (Koncert za klarinet i orkestar W. A. Mozarta). Od tada održava koncertantnu aktivnost

te, osim na recitalima, kao solist nastupa uz Orkestar HNK Split, Simfonijski orkestar HRT-a, Dubrovački simfonijski orkestar, Orkestar HRM, kao i uz Splitski, Zadarski, Varaždinski te Zagrebački komorni orkestar. Kroz svoj dugogodišnji umjetnički opus njeguje različite stilove glazbe od klasike, romantičke do glazbe 20. i 21. stoljeća, uz osobitu privrženost jazz i blues izričaju. Redovito sudjeluje u raznolikim projektima komorne glazbe, a bio je i stalni član brojnih ansambala. Istovremeno gostuje na glazbenim festivalima u zemlji i inozemstvu. Od 2002. izvanredni je profesor klarineta na Umjetničkoj akademiji u Splitu, a prvi klarinetist orkestra HNK Split od 1984. do danas. Redoviti je član ocjenjivačkih sudova na međunarodnim glazbenim natjecanjima. Objavio je nosač zvuka (2007.) promovirajući djela hrvatskih skladatelja u izdanju *Cantusa* pod nazivom *Briljantne varijacije*.

Jelena Bosančić

diplomirala je 2009. godine glumu na Odsjeku za kazališnu umjetnost pri Umjetničkoj akademiji u Splitu. Od 2010. do 2012. djelovala je kao asistentica za Scenski govor na katedri za glumu Umjetničke akademije u Splitu, a od 2013. do 2014. bila je asistentica i autorka programa za predmet Operna gluma na katedri za solo pjevanje na istoj akademiji. Aktivno se bavi plesom i pjevanjem, a svira čak tri instrumenta: klavir, gitaru i bubnjeve. Ostvarila je niz uloga u raznim kazališnim predstavama, poput cabaret monodrame A. Amurrija *Kako ubiti supruga bez suvišnih zašto*, Peer Gyntu H. Ibsena, Kaćuše D. Špišića, Prazni grad

D. Dukovskog, *Kako vam drago W. Shakespearea i De-cameronu* G. Boccaccia. Do sada najveći uspjeh postigla je kao Perina u *Spliškom akvarelu* I. Tijardovića. Glumila je u splitskom i šibenskom Hrvatskom narodnom kazalištu, Gradskom kazalištu mlađih kao i u nezavisnim produkcijama. Osim glumačkih, Jelena Bosančić iza sebe ima i redateljska ostvarenja. Kao asistent redatelja u splitskom HNK sudjelovala je na operama *Ernani* G. Verdija te *Samson i Dalila* C. C. Saint-Saënsa. Režirala je operu za djecu *Mali dimnjačar* B. Brittena koja je nastala u koprodukciji Glazbenog laboratorija Split i HNK Split. U nezavisnoj produkciji režirala je *Kako ubiti supruga bez suvišnih zašto* A. Amurrija, u Gradskom kazalištu mlađih predstavu *Narančina kora* M. Pelević, a u suradnji s Umjetničkom akademijom u Splitu režirala je mjuzikl *Kraljica lopte* I. Tijardovića koju su izveli studenti.

Režija: Jelena Bosančić

Voditelji: Marijan Nejašmić Banić i Zorana Kačić Čatipović

Autor projekcije: Ivica Kalinić

Djevojački zbor Glazbene škole Josipa Hatzea

Soprani

Katarina Andrić
Božena Bašić
Dora Bekavac
Petra Biuk
Adrijana Bosančić
Andjela Brzović
Angela Georgieva
Tihana Golubić
Gorana Kliškić
Nika Kolar
Ivana Kukavica
Malina Lakoš

Alt

Josipa Mamić
Nora Mamić
Maria Marić
Mia Martinović
Jelena Pochedulić
Margareta Pribudić
Marija Salečić
Rozaria Talijančić
Mirta Valenta
Sara Vidović
Vita Vrekalo

Petra Akrap
Tonka Alduk
Marta Bešlić
Klara Čanić
Marta Čičerić
Paula Ćurić
Antonija Dujmović
Ozana Franović
Barbara Gazzari
Ivana Giljanović
Klara Goreta
Marie Lucia Kossjanenko

Katrin Krešić
Ivana Kuliš
Domina Luetić
Petra Stupalo
Matea Sušić
Nina Šeparović
Gabi Šerić
Mare Valenta
Paula Vučica
Anita Vudrag

Gudački orkestar Glazbene škole Josipa Hatzea
VIOLINE

I violine: Sandra Grubišić, Josipa Ugrina, Veronika Andelić, Marta Valenta,
Iva Pecotić, Luka Kojundžić

II violine: Ante Labetić, Tina Družić, Jelena Knezović, Vlasta Vuković,
Luka Kosor, Simon Bakula

VIOLE: Leonarda Okmažić, Filip Kojundžić

VIOLONČELA: Lucija Mušac, Bartol Stojanović, Karla Kostović,
Lucas Marin Tomas, Margareta Sabljić

KONTRABASI: Luka Brodarić, Mislav Peović

Komorni i Simfonijski orkestar

VIOLINE

I violine: Valter Lovričević, Marica Vilibić, Svjetlana Mandić, Jelena Šimić, Dakica Sanko, Silvana Vulas, Anita Mišetić, Tanja Čudina, Ana Bubalo, Gordana Baković

II violine: Petra Hrnjak Skroza, Iskra Voltolini, Domagoj Gjurašin, Mesud Glavaš, Asja Krželj, Fani Perišić, Vanda Novoselec, Gabrijela Lozić, Branka Plosnić, Majda Goluža

VIOLE: Stipe Marinić, Igor Smoday, Jasenka Ružić, Boris Stanić, Filip Kojundžić

VIOLONČELA: Sunčana Tušek, Mihovil Karuza, Vlado Lukas, Robert Žburin, Petra Benzon, Marta Proso

KONTRABASI: Luka Brodarić, Mislav Peović, Pjero Malkoč

FLAUTE: Andrea Jelavić, Marija Bašić Markotić i Jasenka Markov Anterić

OBOE: Iva Ledenko i Ankica Radalj

KLARINETI: Mislav Norac i Marita Nera Pavlinović

FAGOTI: Žarko Perišić i Vasko Lukas

TRUBE: Lenko Markusović, Šime Glavina, Mate Kalajžić i Jakov Jurić

TROMBONI: Miro Pušić, Đorđe Radovniković

HORNE: Akiko Nishimura, Ljudevit Potza

TUBA: Predrag Svačić

UDARALJKE: Marino Repanić, Boris Žuvela, Igor Kralj, Petar Zečević, Filip Puljiz, Branka Kliškić

ČEMBALO: Borna Barišić

Organizator i izdavač:
Glazbena škola Josipa Hatzea
www.hsjh.hr

Glavna producentica i umjetnička voditeljica:
Nataša Karajanov Pačko

Producentice:
Gordana Baković
Marita Nera Pavlinović
Karmen Širović
Albina Marketić
Jelena Oreb

Urednica programske knjižice i autorica tekstova:
Karmen Širović

Lektorica:
Branka Ćićerić Perlain

Grafičko oblikovanje naslovnice, znaka Škole i znaka obljetnice:
Jakša Matošić

Grafička priprema knjižice:
Josip Rajević, Studio 9

Naklada: 400

Za nakladnika:
Vesna Alebić, ravnateljica

Tisk: Tiskara Dvornik

Fotografija na naslovnicu: Božićni koncert prve generacije učenika Gradske glazbene škole održanog 1927. u foyeru splitskog kazališta. Velikodušan poklon gospode Nade Pinterić, kojoj se posebno zahvaljujemo.